

Per a Joan Lerma, l'autonomia ha tocat «techo»

/ Arxiu

La darrera setmana ha estat rica en prebosts socialistes. La cosa començà amb Enrique Múgica, secretari de Política Institucional del PSOE, i acabà amb l'Escola Socialista del Camp de Morvedre, que, per cert, no se celebrà en el Camp de Morvedre, sinó en l'Institut de Sords-muts de València, el qual, malgrat el nom, ha estat freqüentment fòrum per a diversos debats. La por als incidents protagonitzats per jornalers a Sagunt va ser-ne la raó.

L'Escola Socialista aplegà uns quants presidents autonòmics socialistes —els d'Aragó, Santiago Marraco; Madrid, Joaquín Leguina, i País Valencià, Joan Lerma— i, a última hora, hi faltà *Pepote* Rodríguez de la Borbolla, l'andalús, que hi estigué representat pel conseller de

Manuel MUÑOZ

Paella, vins, autopista i llengua

Dirigents socialistes parlen d'autonomia a València

Treball. Hi hagué també presidents de parlaments autònoms i primeres figures de l'oposició socialista catalana i basca. Pel Partit Socialista d'Euskadi, hi acudí José Antonio Maturana, vice-president del Parlament basc; i pel PSC-PSOE, el seu primer secretari, Raimon Obiols, juntament amb el vice-president del Parlament de Catalunya, Isidre Molas.

Múgica sopà dimecres amb els periodistes en un restaurant de València el

nom del qual té reminiscències clàssiques literàries franceses. Al seu costat, Lerma, que sol confondre el xovinisme amb un pirètès nacionalisme, l'intentava convèncer que el Viña Vermeta i el Cavas de Murviedro eren vins tan bons com els *Riojas*.

El basc li havia dit que volia beure Viña Ardanza, «a la salut del *lendakari*», però Lerma hi insistí, i no hi hagué manera. El president valencià, a més, cantà les excel·lències de la cuina

del país i, ja en això, Múgica fou tallant i no cedí: «per a gastronomia, la basca».

La conversa entre els periodistes i el polític bascojueu fou intensa i prolongada; durant més d'una hora, el dirigent socialista contestà preguntes i digué coses molt interessants. Després d'alabar la paella, d'ànec i conill, que constituí el centre del menú, Múgica començà la campanya a favor del manteniment d'Espanya en l'OTAN; i no es conformà amb el fet de cantar les excel·lències d'aquesta postura, sinó que manifestà la confiança que «el poble espanyol es pronunciarà majoritàriament per la integració en l'aliança política».

Aquestes coses ja no sorprenen en els alts dirigents del PSOE, i per això ningú no es quedà bocabatat. Múgica assegurà que votarà que sí —i això ho diu quan encara no coneix la pregunta— i Lerma digué que el que diga el partit, o siga, també que sí.

La sorpresa vingué d'un altre costat. A Múgica, li preguntaren sobre el procés autonòmic del País Valencià, i ací sí que sorprengué la concurrència, pel seu coneixement de la història. Explicà que «el País Valencià no és la mateixa cosa que altres comunitats històriques», i es referí fonamentalment a Catalunya, per a parlar de Felip V i el Decret de Nova Planta.

Recordà que l'autogovern es perdé simultàniament en els dos territoris. Malgrat l'origen comú, la recuperació de la consciència nacional en el País Valencià «s'ha produït més tard i d'una forma distinta, amb menys força que a Catalunya».

Múgica té molt clar que es tracta d'una comunitat autònoma que presenta

fets diferencials importants. Per això, indicà que «no cal dir-ho, no és la mateixa cosa que Múrcia o Valladolid», i que es tracta d'«una comunitat molt més històrica».

Institut de Sords-muts

Si Lerma quasi no obrí la boca, només per a

nicipi i regió, en lloc de capital de les Espanyes.

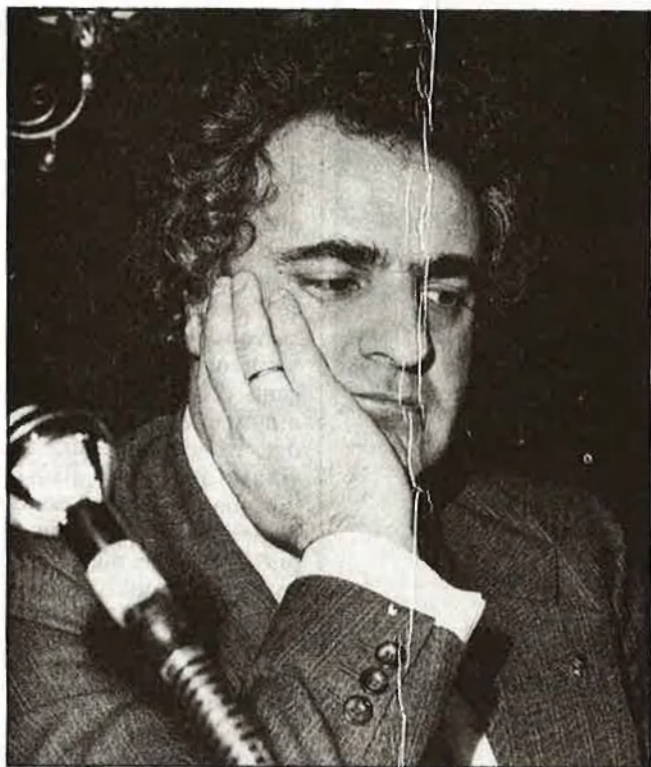
Si Leguina estigué bé, en el sentit que digué coses substancials, millor estigué Obiols. A més, aquest darrer tingué la sort de parlar davant un públic molt més nombrós, encara que escàs. El primer dia hi hagué unes cinquanta persones, i el segon s'aconse-

¿Què repartirà, aleshores, el socialisme?, suposant que repartisca alguna cosa, és clar. Ho digué Molas: «El socialisme no tracta de repartir la riquesa, sinó de repartir el poder» i és en realitat (el socialisme) «un instrument de redistribució de poder econòmic, polític i social».

L'Espanya de les autonomies, tal com ha estat constituïda, permet, segons exposaren els polítics del PSC, «anar cap a un

speech de to mitiner en què digué que «els nostre projecte autonòmic procedeix de fa molts d'anys, i ja es definí en el nostre primer congrés».

Lloà l'organització comarcal del partit, amb la desaparició de la provincial, que ja s'acordà aleshores. Afirmà que això és indicatiu d'una visió autonòmica que «des del Partit ha impregnat la realitat política tot el país». Assenyala que, a partir de les institucions, s'ha im-

/ Arriu

Múgica: el País Valencià no és com Valladolid

menjar i beure, en el sopar de Múgica, sorprengué el respectable amb una vibrant intervenció en la cloenda de l'Escola Socialista del Camp de Morvedre traslladada a l'Horta.

Però no avancem esdeveniments. Molt abans que ell, parlà Leguina, per demanar igualtat d'autonomia per a tots, criticar durament el Fons de Compensació Interterritorial i atacar la premsa madrilenya per la seua «vocació imperial», que li impedeix aproximar-se als problemes de Madrid com a mu-

guí d'aplegar-ne cent. Sembla que el canvi de local i ciutat a última hora fou allò que retragué els possibles alumnes.

*Repartir el poder,
no la riquesa*

«L'estratègia tradicional de redistribució del producte social brut, emprada pel l'esquerra, està en crisi.» Aquest fou el punt de partida d'un raonament exposat per Obiols, que el dugué a afirmar que «el socialisme de redistribució del producte social brut ha arribat als límits».

*Lerma: «Les crítiques a Madrid
retuquen sobre nosaltres.»*

estat en què el repartiment del poder siga més ampli que en un de federal».

Un element nou sorgí en el debat quan un dels «alumnes» preguntà a Molas sobre les similituds i les diferències entre el País Valencià i Catalunya. Isidre Molas es mostrà totalment partidari que hi haja «una major relació cultural» i precisà que «ja n'hi ha, encara que privadament». Per a Molas, «els elements en comú van de l'autopista a la llengua», i s'ha de fomentar la comunicació sobre la base de «la voluntat de coincidència en allò que és coincidable i de diferència en allò que és peculiaritat».

Som els millors

Malgrat que Obiols i Molas parlaren en català, ningú no en demanà traducció simultània ni pronuncià una paraula més alta que una altra. Quan Molas parlava encara, hi arribà Lerma, que, poc després, en l'habitual argot semibilingüe que solen emprar els polítics valencians del PSOE, llançà un

pulsat la creació de mancomunitats municipals, com a embrió de l'organització territorial comarcal.

Lerma es felicità per haver obtingut «el màxim techo de l'autonomia», en un moment en què era difícil, amb un 23-F tan pròxim i immediatament després del pacte autonòmic. «El projecte polític del Partit Socialista s'ha transformat en un estatut i una Generalitat.»

Cità com a conseqüències fonamentals les lleis de Coordinació de les Diputacions Provincials i d'Us i Ensenyament del Valencià; criticà, com havia fet Leguina, com féu Obiols, el Fons de Compensació Interterritorial i rebutjà la política de criticar l'administració central, perquè «les crítiques a Madrid retuquen sobre nosaltres mateixos».

L'únic projecte que hi ha de cara a construir el nostre poble —hi afegí— és el del Partit Socialista del País Valencià; els altres no han fet més que desqualificar i criticar». Fou molt aplaudit pels seus companys de partit.